

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4.8.2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Eduarda Wipplingerera a soudkyň Mgr. Daniely Jeřábkové a JUDr. Libuše Chudíkové v trestní věci obžalovaného Ing. V [redacted] K [redacted], nar. [redacted] v [redacted] [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], *t a k t o* :

K odvolání obžalovaného Ing. V [redacted] K [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22.3.2016 č.j. 1 T 69/2015 – 115 ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovanému se ukládá podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **jednoho (1) roku**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V [redacted] K [redacted] uznán vinným, že v [redacted] dne 10.4.2015 kolem 10:15 h nejprve ze svého bydliště v [redacted] ulici do ulice Kaplířovy řídil po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, osobní automobil zn. BMW RZ [redacted], přičemž při příjezdu ke Klatovské třídě vlivem požitého alkoholu nedal přednost v jízdě osobnímu automobilu Škoda Octavia RZ [redacted] jedoucímu po Klatovské třídě řízenému D [redacted] H [redacted], do jehož levé zadní boční části vozidla narazil, načež po střetu vozidel a jejich počátečním odstavení v Kaplířově ulici z místa odejel, načež měl požit další alkoholické nápoje a později se na místo dopravní nehody vrátil, na vozidle D [redacted] H [redacted] způsobil škodu ve výši 45.000,- Kč.

Jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a byl za ně odsouzen podle § 274 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku a šesti měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě obžalovaný odvolání, které zaměřil do výroku o trestu. Namítal, že od samého počátku poskytl plnou součinnost orgánům činným v trestním řízení, projevoval upřímnou lítost nad svým jednáním, které si sám nedovedl vysvětlit a označil je za neomluvitelné, vyvolané stresem. Do doby, než bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání, žil bezúhonným životem, nebyl odsouzen pro spáchání žádného trestného činu ani nebyl řešen pro spáchání žádného přestupku či jiného obdobného jednání. Uhradil v plné výši škodu, kterou svým jednáním způsobil poškozené pojišťovně, která z titulu povinného ručení škodu za něj uhradila. Na jeho možnosti řídit osobní vozidlo závisí jak manželka, tak i jeho tchýně, která je osobou ZTP a obviněný ji pravidelně vozí k lékaři a v případě zhoršení jejího zdravotního stavu je jediný, kdo ji může k lékaři odvézt. Souzeného skutku se dopustil ve věku ■ let a s ohledem na jeho dosavadní řádný život bylo již samotné projednání tohoto přečinu dostatečným trestem. V souvislosti se svým návrhem na podmíněné zastavení trestního stíhání uhradil částku 10.000,- Kč určenou na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Okresní soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že všechny skutečnosti vzal v úvahu při stanovení výše trestu a ten určil na spodní hranici zákonného rozpětí. Dle názoru obžalovaného však soud nezohlednil jeho psychický stav po dopravní nehodě, neboť člověk, který je ve svých ■ letech poprvé účastníkem nehody, nejedná racionálně tak, jak předpokládá soud prvního stupně, a proto je možné pochopit jednání obviněného po nehodě. To však soud prvního stupně posoudil k tíži obviněného. Připomněl, že není recidivistou ani chronickým pirátem silnic a zákaz řízení ve stanovené délce nemá jiný výsledek než ohrožení fungování jeho rodiny. Domnívá se, že bylo možné stanovit trest zákazu řízení na samé spodní hranici, popřípadě od potrestání zcela upustit, když obviněný spáchání přečinu lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě a vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a k dosavadnímu životu pachatele lze důvodně očekávat, že již pouhé projednání věci postačí k jeho nápravě i k ochraně společnosti. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám rozhodl o upuštění od potrestání, popřípadě uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovalo podané odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu.

Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, neboť lze mít za prokázané, že se obžalovaný popsané trestné činnosti dopustil, ostatně proti skutkovým zjištěním a použité právní kvalifikaci odvolání obžalovaného ani nesměřovalo.

Ve vztahu k výroku o trestu, proti kterému je zaměřeno podané odvolání, je nutno poukázat v plném rozsahu na odůvodnění rozsudku okresním soudem, kde je konstatováno, že výpočet hladiny alkoholu v krvi obžalovaného byl jeho postupem zkomplikován, i když to zřejmě nebylo úmyslem obžalovaného. Obžalovaný po vrácení se na místo dopravní nehody a po příjezdu policie uvedl policistům, že pil až po dopravní nehodě, proto mu zřejmě nebyl zadržén řidičský průkaz. Obžalovaný posléze doznal, že pil již před započítím jízdy. Zároveň je nutno přihlédnout i k tomu, že trest byl ukládán s odstupem více než jednoho roku od předmětné dopravní nehody. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody od šesti měsíců do tří let. Pokud mu byl okresním soudem vyměřen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, tedy na spodní hranici zákonné trestní sazby odložený na nejkratší zkušební dobu, pak jde o trest přiměřený a krajský soud neshledal důvod na tomto trestu cokoliiv měnit. Okresní soud obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku a šesti měsíců. Krajský soud dospěl ke stejnému závěru, tedy že je nutné uložit obžalovanému i tento druh trestu, soudní praxe je v takových případech shodná. Je nutno přihlédnout k tomu, že v době řízení a dopravní nehody měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, jedná se o poměrně vysokou hladinu ovlivnění alkoholem a jak vyplývá ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, znalec při výpočtu vycházel z údajů ve prospěch obžalovaného. Obžalovaný po požití alkoholických nápojů způsobil dopravní nehodu a z hlediska generální prevence nelze tento druh trestu neuložit.

Obžalovaný dosud nebyl soudně trestán, nebyl projednáván pro žádný přestupek v místě bydliště, v evidenční kartě řidiče, ačkoliv je držitelem řidičského oprávnění od roku 1978, nemá žádný záznam, aktuální stav bodového hodnocení je 0 bodů. Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že postačí obžalovanému uložit trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na spodní hranici, a to v trvání jednoho roku. Skutečnosti, které uváděl obžalovaný v odůvodnění svého odvolání či při veřejném zasedání, tedy nutnost dopravovat rodinné příslušníky k lékaři či zajišťovat další aktivity, nemohou být důvodem pro neuložení trestu zákazu činnosti.

Okresní soud se v podstatě ve svém rozhodnutí již vypořádal s námitkami obžalovaného uplatněnými v odvolání, neboť tyto skutečnosti byly konstatovány i v průběhu hlavního líčení. Okresní soud i podrobně a přesvědčivě zdůvodnil, proč nepostupoval jiným způsobem, např. proč nedošlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání. I s těmito závěry se krajský soud ztotožnil. Proto k odvolání obžalovaného došlo pouze ke zmírnění uloženého trestu zákazu činnosti, jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce,

se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 4. srpna 2016

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková